

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku we Wrocławiu

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

M. W.

ur. (...) w K.

syna K. i B. z domu K.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 28 listopada 2011 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 67 złotych R. G., w ten sposób, że wystawił na aukcji A. o numerze (...)pendrive'a o pojemności 128 GB, a następnie po wygraniu przez R. G. aukcji i przelania przez kupującego na wskazane konto kwoty 67 złotych tytułem zapłaty za zakupiony towar nie przesłał go R. G.

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. uniewinnia oskarżonego **M. W.** od popełnienia zarzuconego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 914/13

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

M. W. zakupił dużą ilość pendrivów, które postanowił – przy udziale swojej konkubiny – sprzedać za pomocą portalu A.

Na stronach, na których oferował pendrivy znajdowały się linki do stron dotyczących bezpieczeństwa transakcji.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 75 – 76, 136, oferta – k. 8 – 10).

Dnia 28 listopada 2011r. R. G. na portalu A. zakupił od M. W., posługującego się nickiem (...)pendrive metalowo – skórzany o pojemności 128 GB za kwotę 55 zł.

Mężczyzna dokonał przelewu powyższej kwoty oraz kosztów wysyłki – 12 zł za pomocą platformy P., na dane M. W. ul. (...) (...) (...) K..

(Dowód: zeznania świadka R. G. – k. 2, 138, wydruk – k. 4 - 5, potwierdzenie przelewu – k. 11).

M. W. otrzymywał wiele reklamacji wysyłanych pendrivów, a rozmiary reklamacji go przerosły i nie odpowiadał na wszystkie. Pokrzywdzeni mogli zgłaszać się na platformę (...), gdzie mogli ubiegać się o zwrot wpłaconych pieniędzy.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 137).

Próby kontaktu R. G. z M. W. pozostały bezskuteczne. Wobec nieotrzymania pendrive'a R. G. zgłosił ten fakt na portalu A.. Konto M. W. zostało zablokowane.

R. G. nie korzystał z systemu zwrotu pieniędzy poprzez platformę (...).

(Dowód: zeznania świadka R. G. – k. 2, 137 – 138).

Dnia 21 października 2013r. M. W. przesłał R. G. kwotę 100 zł, lecz środki te nie zostały podjęte.

(Dowód: potwierdzenie nadania – k. 92, zeznania świadka R. G. – 138).

Oskarżony M. W. to trzydziestoosmioletni mężczyzna stanu wolnego, ojciec małoletniego syna.

Oskarżony uzyskał wykształcenie podstawowe i jest z zawodu murarzem. Obecnie jest zatrudniony w firmie ochroniarskiej w L., gdzie osiąga dochód w kwocie 1600 funtów miesięcznie.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, M. W. nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był, natomiast, karany sądowo.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 75, 135).

Mimo pierwotnego przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie przyznał się do popełnienia przestępstwa oszustwa, a jedynie do tego, że adresowana do pokrzywdzonego przesyłka, nie dotarła. W toku postępowania składał wyjaśnienia.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sad dał wiarę szczerym i wyczerpującym wyjaśnieniom M. W. (k. 75 – 76, 136 – 137), który wskazał, że nie pamięta szczegółów transakcji dotyczącej pendriva R. G.. - Przyznał, że mogło zdarzyć się tak, iż zakup nie dotarł do kupującego, gdyż w tym okresie czasu wielu nabywców wystawianego przez niego do sprzedaży sprzętu zgłaszało reklamacje, gdyż sprzedawany przez niego towar okazał się wadliwy lub nie dochodził do adresatów. Przyznał, iż przedmiotowego pendrive wysłał z Wielkiej Brytanii, w związku z czym nie ma stosownego potwierdzenia nadania. Jak jednak wskazał, dokonując sprzedaży na portalu A. do rozliczeń posiadał konto na platformie P., które – wobec pozostawienia tam przez niego uzyskanych od klientów środków - umożliwiała odzyskanie wpłaconych mu pieniędzy. Nadto oskarżony podkreślił, iż kiedy dowiedział się o sprawie, wysłał mu przekazem pocztowym pieniądze, co znajduje potwierdzenie w dołączonym do akt dowodzie nadania.

W toku postępowania dano też wiarę zeznaniom pokrzywdzonego R. G. (k. 2, 138), który konsekwentnie wskazywał okoliczności dokonania wpłaty 67 zł na rzecz oskarżonego za zakupiony u niego na A. pendrive. Jak zeznał, przez miesiąc bezskutecznie usiłował się skontaktować z M. W., w którym to czasie kilkakrotnie wysyłał mu wiadomości elektroniczne. Wskazał też, że nie jest mu znany system P., w związku z czym, o zwrot pieniędzy zwracał się bezpośrednio do samego oskarżonego. Wskazał również, że nie odebrał środków pieniężnych wysłanych przez oskarżonego – mimo, że ostatecznie wysłane zostały na właściwy adres.

W tym miejscu podkreślić należy, że zeznania R. G. nie stoją w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, który nie kwestionował w toku postępowania ani tego, że nie odpowiadał na próby kontaktu pokrzywdzonego, ani też

tego, że pendriva nie dotarł do adresata. – Pokrzywdzony, zaś nie zaprzeczał, że pieniędzy wysłanych – a wysłanych bezsprzecznie, co zostało potwierdzone kopią potwierdzenia nadania – nie odebrał.

Sąd, natomiast, nie posłużył zeznaniami matki oskarżonego – B. W. (k. 35 – 36, 139), która zeznała, że nie były jej znane szczegóły działalności prowadzonej w Internecie przez jej syna.

W toku postępowania wykorzystano również potwierdzenie przelewu przez pokrzywdzonego kwoty 67 zł (k.11), który obrazuje wpłatę dokonaną przez R. G.. Posłużono się również potwierdzeniami przelewów dokonywanymi przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego (k. 91, 92). – Podkreślić w tym miejscu należy, iż oskarżony pierwszego przelewu (podając jednak błędne imię i nazwisko pokrzywdzonego) dokonał w dniu następującym po jego przesłuchaniu, a następnie – wobec zwrotu środków – operację tę powtórzył.

Posłużono się również potwierdzeniem zakupu przedmiotowego pendriva (k. 4 - 7), jak też ofertą, pod która zgaduje się link do informacji o bezpieczeństwie transakcji (k. 8 – 10).

Sąd nie wykorzystał, natomiast, danych o karalności oskarżonego (k. 61), z której nie wynika uprzednia karalność oskarżonego (na którą sam się powołuje), a jedynie fakt jego tymczasowego aresztowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd uniewinnił oskarżonego M. W. od tego, że w dniu 28 listopada 2011 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 67 złotych R. G., w ten sposób, że wystawił na aukcji A.o numerze (...) pendrive'a o pojemności 128 GB, a następnie po wygraniu przez R. G. aukcji i przelania przez kupującego na wskazane konto kwoty 67 złotych tytułem zapłaty za zakupiony towar nie przesłał go R. G., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k.

Zauważyć, bowiem, należy, iż zarzucanego oskarżonemu przestępstwa oszustwa dopuścić się można jedynie umyślnie. – Sprawca, zatem musi chcieć takiego czynu się dopuścić, a towarzyszyć mu powinien zamiar tzw. bezpośredni kierunkowy, który winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Wykazać więc, zatem, by należało, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (lub wyzyskuje jej błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (tak też SN w wyroku z dnia 4 czerwca 2010 r., WA 16/09, LexisNexis nr 2060710, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 11-12, poz. 8, por. także wyrok SN z 11 lutego 2009 r., III KK 245/2008, LexisNexis nr 2026664, Prok. i Pr. - wkł. 2009, nr 6, poz. 15). – Takiego, natomiast zamiaru, zdaniem Sadu, M. W. przypisać się nie da. – Jak wskazywał, a jego wyjaśnienia uznano w tym zakresie za wiarygodne, w objętym zarzutem czasie na portalu A. wystawiał wiele przedmiotów, z którego to powodu otrzymywał bardzo wiele reklamacji, na które – z uwagi na ich ilość - nie był w stanie odpowiedzieć. – Miał jednak świadomość, iż pokrzywdzeni będą mogli dochodzić swoich roszczeń w stosunku do jego konta PayU, na którym – jak wskazał – pozostawił odpowiednie środki – tak, by móc zwracać je pokrzywdzonym. – R. G. tymczasem wskazał, że z platformy tej nie korzystał. – Nie odebrał również wysłanych mu przez oskarżonego pieniędzy.

W związku z tym, stwierdzić trzeba, zadaniem Sądu, iż brak jest podstaw, by oskarżonemu przypisać działanie z zamiarem doprowadzenia R. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Mając to na względzie, M. W. uniewinniono od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania – wobec uniewinnienia oskarżonego orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.